

Linde & Kath
Eerste druk 2016

© R. Anouke van der Wart

Omslagontwerp: Minoesch van Goethem

Correctie en redactie: Mireille

ISBN: 9789402153835

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Linde & Kath

Hoofdstuk Één

Op het moment dat ik de parkeergarage uitrij gaat mijn mobiel al. Ik zet mijn auto aan de kant om mijn mobiel uit m'n tas op te graven. Tegen de tijd dat ik hem gevonden heb, is het bellen al opgehouden. Op mijn scherm zie ik 'gemiste oproep van Anne.' Anne is de afdelingssecretaresse en berucht voor haar belletjes met 'ik ben nog iets vergeten.' Terwijl ik haar terugbel zucht ik diep. Het is na zevenen op een vrijdagavond en na een drukke week ben ik aan wat rust en afleiding toe. Anne neemt op en ik zeg: "Het is vrijdagavond, ik ben moe en wil naar huis. Wat is er zo belangrijk?" "Ja sorry Linde, ik weet dat je moe bent en naar huis wilt, maar wil je alsjeblieft de notities van de vergadering over de zomeruitgave in het weekend doornemen en er je reactie op geven? Dan kan ik daar maandag meteen mee aan de slag." Met deze vraag haalt ze uren van mijn vrije weekend af, dat al kort is door het huishouden dat is blijven liggen, de boodschappen en het verplichte bezoek aan mijn ouders en als ik echt wat tijd over heb zou ik weer eens kunnen gaan paardrijden. Ook dat is al een behoorlijke tijd geleden.

"Ik zal zien hoever ik ermee kom, ik heb meer te doen in het weekend zoals je misschien wel weet" zeg ik kattig. "Alvast reuze bedankt Linde, echt, en een heel prettig weekend", en ze hangt op.

Ja, mijn weekend heb je zojuist een stuk minder prettig gemaakt Anne, bedankt. Maar ja, jij gaat het hele weekend naar je vriendje toe en denkt nergens meer aan terwijl er van mij verwacht wordt dat alles gewoon door gaat. Weekend of niet. Nijdig stuur ik mijn 20 jaar oude Saab cabriolet door de al rustiger wordende avondspits.

Gisteren vroeg mijn adjunct-directeur nog waarom ik geen lease-auto nam, met alle gemakken erin zoals: ingebouwde telefoon, navigatie en automaat. "Dat heb ik al David." "Wat?" "Een automaat!" "Maar wat is er verder voor plezier in het rijden van een twintig jaar oude auto?"

"Karakter, oudere auto's hebben karakter. Je moet ze leren kennen. Moderne auto's zijn allemaal even goed, maar zielloos en ik heb een cabriolet dat is ook iets wat ik niet graag zou willen missen. Ik hoef ook niet bang te zijn voor deukjes of zo, want die Saab is gebouwd als een tank."

"Ik hoor het al, ik kan je niet overhalen." "Nee, nog niet David, sorry." Schuddend met zijn hoofd draait hij zich om, loopt weg naar zijn kantoor en kijkt met een glimlach nog even om. Er zijn er veel slechter dan 'good old' David. Gelukkig getrouwd met een vrouw die lerares is en vader van drie opgroeiende kinderen.

Ondertussen sta ik voor de deur van mijn twee-onder-één-kapwoning en besef weer dat deze woning eigenlijk veel te groot is voor mij alleen.

Dat was niet altijd zo. Vijf jaar geleden hebben Jasper en ik het heel bewust gekocht. Ruimte voor eventuele kinderen. Een goede buurt. Scholen op loopafstand en veilig en rustig.

Maar sinds een jaar woon ik er alleen. Jasper is er niet meer.

Een stukje van hem draag ik in een hanger bij me.

Het was een doodgewone zaterdagochtend. Jasper had nog een telefoontje gepleegd om een klein technisch probleempje met een server op te lossen en onder het ontbijt maakte wij plannen over wat we zouden gaan doen.

Jasper en ik ontmoetten elkaar toen hij eenentwintig was en ik negentien. Tijdens een verjaardag van een vriendin van mij. Wij raakten aan de praat en konden het al snel goed met elkaar vinden.

En zoals het meestal gaat, spreek je af voor een volgende keer. Wij studeerden allebei nog, maar hij had al een baantje bij een grote ICT firma en reed in een oud autootje. Snel werd het serieuzer en met kerst hebben wij ons verloofd. Eerst zijn we gaan samenwonen op een etage in de binnenstad, maar nadat wij allebei gingen werken en opklommen op de sociale ladder werd het inkomen zodanig dat een huis kopen een optie werd. Ons eerste huis was een klein rijtjeshuis in één van de buitenwijken. Maar omdat die snel achteruit ging besloten wij maar eens rond te kijken naar een huis voor de toekomst, eentje waar wij konden blijven wonen als er kinderen kwamen en ook daarna. In één van de nieuwe wijken die er gebouwd zouden worden was een mooi plan met een flink aantal twee-onder-één-kap-woningen die toch ver genoeg van elkaar afstaan om het gevoel van vrijstaand te krijgen. Omdat wij er vroeg bij waren hadden we nog inspraak hoe het ingericht zou worden. Zo kozen we onder andere voor een eetkeuken en een grotere badkamer.

Vanaf dag één werd het ons duidelijk dat dit 'ons' huis zou zijn. Geen huis maar een thuis. Hoe moe en afgemat we ook thuis kwamen, hier voelden wij ons gelukkig.

Tot die bewuste zaterdagochtend, nu een goed jaar geleden. Na het ontbijt ging Jasper snel nog een rondje hardlopen terwijl ik vast de was aanzette en de ochtendkrant doornam. Met Supertramp op de achtergrond zong ik zachtjes mee.

Een uurtje later kwam Jasper bezweet thuis. "Ga maar meteen douchen, dan kunnen we zo de boodschappen gaan doen." Jasper

stuift op mij af, grijpt me bij m'n middel en geeft mij een natte bezwete zoen.

“Ja ja, dank je wel viezerik. Ik was al schoon. Hop, naar boven!”

“By your command, my mistress!” en hij rent met sprongen de trap op. Even later hoor ik de douche lopen en lachend schenk ik mezelf een kopje thee in. Jasper is nu vijfendertig jaar oud maar nog niets veranderd in de bijna veertien jaar dat wij samen zijn. Op een enkel dipje na is alles van een leien dakje gegaan en als ik om mij heen kijk naar de stellen die het niet gered hebben ben ik daar dankbaar voor. Opeens klinkt er een doffe klap van boven. “Jasper, wat is er nu weer?”, roep ik hard. Geen antwoord. “Jasper, hou op met die stomme spelletjes en geef antwoord!” Nog niets. Met een zucht loop ik de trap op. “Jasper als dit weer één van je stomme geintjes is dan slaap je de hele week in de logeerkamer!”

Met een ongerust gevoel ren ik de laatste paar treden op.

Als ik de deur van de badkamer opendoe staat mijn hart bijna stil.

Jasper is gevallen en heeft daarbij het douchegordijn meegetrokken.

Hij ligt dwars op de vloer terwijl de douche nog over zijn benen spoelt. Ik geef een harde gil die klinkt of die ergens anders vandaan komt. “Jasper, wat is er, hoe voel je je, geef antwoord!” Ik zit op mijn knieën naast hem en staar in ogen die niets meer uitstralen.

Een pols kan ik niet ontdekken en ook zijn ademhaling is gestopt.

Ik spring overeind en ren, nee vlieg de trap af en bel 112.

Ik gil tegen persoon aan de andere kant van de lijn dat er een ambulance moet komen en wel heel snel. De rustige stem aan de lijn maakt mij nog zenuwachtiger. “U moet zo snel mogelijk komen: hij ademt niet meer. Hij doet helemaal niets meer!”

“Mevrouw, kunt u reanimeren?” “Ja, die cursus heb ik ieder jaar.” Ik ben zo gehaast dat ik nauwelijks kan ademen.

“Zet dan de voordeur op een kier, ren naar boven en begin met reanimeren. Binnen tien minuten zijn we bij u.”

Ik smijt de telefoon erop en ren weer naar boven. Jasper ligt er nog net zo bij. Zonder de douche uit te zetten begin ik met reanimeren.

Dertig keer drukken en dan twee keer beademen. Ik tel hardop om de kluts niet kwijt te raken. Voor mijn gevoel duurt het eeuwen voor ik voetstappen op de trap hoor. Twee ambulancemedewerkers komen de badkamer binnen. Eentje pakt mij vast en zegt: “Laat maar!” en neemt het over. Vervolgens neemt de andere mij mee naar beneden, zet me op de bank en begint met het stellen van de noodzakelijke vragen.

“Is uw man ziek, gebruikt hij medicijnen, heeft hij een hartziekte of hoge bloeddruk of is er maar iets dat wij moeten weten?”

Ik schud mijn hoofd. “Nee, er is niets. Hij is kerngezond. Hij heeft vanochtend nog een rondje hardgelopen.”

“Toen hij thuis kwam, was hij toen anders dan anders? Wit of stiller? Iets wat u opviel?” vraagt hij.

“Nee, hij was volkomen normaal, vrolijk zelfs. Hij rende ook de trap op om te gaan douchen want wij zouden daarna boodschappen gaan doen.”

Terwijl wij praten gaan er meer mensen naar boven. Een arts en verplegers die ook gearriveerd zijn.

Eén van de ambulance medewerkers schenkt voor mij een glas water in en vraagt of ik rook. “Nee, al jaren niet meer, maar nu zou ik er graag één hebben!” “En daarom hebben wij altijd een pakje bij ons.”

Met een glimlach geeft hij er één aan mij. Normaal zou ik misselijk worden, het is tenslotte al zo goed als acht jaar geleden dat ik gestopt ben, maar nu maakt het me een beetje rustiger.

Even later komt er een meneer de trap af die zich aan mij voorstelt als arts. Wat hij precies allemaal zegt is langs me heen gegaan maar Jasper heeft onder de douche een massale hersenbloeding gekregen en het vermoeden is dat hij al was overleden voor hij de grond raakte. Ik voel me alsof ik in een mist zit. De woorden dringen niet echt tot me door. De ambulancemedewerker vraagt aan mij of er iemand is die ze kunnen bellen en ik zeg: "Rob." Waarom ik hem noem en niet mijn moeder weet ik heden ten dage nog steeds niet.

"Heeft u zijn telefoonnummer voor mij?" Als een robot sta ik op en doe wat men aan mij vraagt. Ik geef hem mijn mobiel met zijn nummer al op het scherm. Hij loopt er mee de tuin in om te bellen. Even later komt hij terug. "Is er misschien nog iemand die ik voor u zou kunnen bellen? Uw ouders misschien? Zijn die er nog en heeft u er contact mee?" Hij vraagt het op een vriendelijke en rustige toon.

Ik knik bevestigend en zoek ook dat nummer voor hem op. Wederom loopt hij de tuin in om te bellen. Als hij terugkomt gaat hij naast mij zitten. "Ik heb ze allebei gesproken en ze komen er zo snel mogelijk aan." Van de rest van die dag heb ik weinig herinneringen. Rob was er snel en die zorgde voor mij terwijl de hulpverleners hun werk deden. Hij zorgde ervoor dat ik niet te zien kreeg dat het lichaam van Jasper op een brancard naar beneden werd gebracht en dat er iemand kwam om boven alles netjes te maken.

Mijn ouders kwamen vlak na Rob en regelden alle andere zaken.

Na een paar uur keerde de rust terug en was ik alleen. Nou ja, alleen Rob en mijn ouders waren er. 's- Avonds zei Rob dat hij naar huis

moest, maar telefonisch beschikbaar zou blijven. Mijn vader ging spullen voor mijn moeder halen zodat zij voorlopig bij mij kon blijven. De dagen tot de crematie waren, als ik terug kijk, mistig voor mij. Ik leefde in een soort roes, ook vanwege de pillen die ik van de dokter kreeg die 's-avonds langs kwam. Dankzij die pillen kon ik alles redelijk volgen alhoewel het qua gevoel allemaal langs mij heen ging. Het was heel druk op Jaspers uitvaart. Heel veel collega's van zijn werk, maar ook studie- en sportvrienden en natuurlijk zijn ouders die ik pas een dag voor de uitvaart zag. Zijn moeder was volledig ingestort en leefde op pillen. Zijn vader zag grauw maar hield vol. De toespraken waren mooi en gevoelig. Ik probeerde niet naar de kist te kijken die recht voor ons stond, met een foto van een lachende Jasper erop. Aan weerskanten van de kist stond een kaars op een grote kandelaar. Met een zakdoek in mijn hand staarde ik maar een beetje naar de grond en volgde mijn moeder met zitten en opstaan. De tocht naar het crematorium verliep in redelijke stilte, al kwam er geroezemoes uit de de grote stoet die ons volgde. Tijdens de receptie werd ik door meer mensen gecondoleerd dan ik me herinneren kan en velen had ik zelfs nog niet eerder gezien. Thuis kroop ik mijn bed in en sliep, deels door de medicatie, door tot de volgende ochtend. Toen ik in ochtendjas en op sloffen naar de keuken slofte was mijn moeder daar al bezig en had ontbijt gemaakt. Nog steeds verdoofd at ik braaf op wat zij voor mij neer had gezet. Daarna douchte ik en kleepte me aan. Omdat het zo hoorde en ik het ritme volgde dat zo bekend voor mij was. Mijn moeder wilde met me praten, maar merkte dat het in deze staat weinig zin had.

Aan het eind van de middag kwam de huisarts nog even langs om te zien hoe het met me ging. Voor hij wegging praatte hij in de hoek van de kamer met mijn moeder. Ik kon er niets van verstaan en eerlijk gezegd interesseerde het mij ook niet.

Ik zat gevangen in mijn eigen privé-hel die werd verzacht door de pillen.

In de dagen na de crematie verminderde ik de pillen. Ik was erop voorbereid dat de pijn en het verdriet voelbaarder zouden worden maar in de praktijk viel dat mee. Het was meer dat ik me verdoofd voelde.

Als ik naar mezelf in de spiegel keek zag ik een soort zombie. Ik was er wel maar had niet echt contact met de wereld om mij heen.

Maar ook dat sleet weer en na een tijdje kwam het moment dat ik besloot weer aan het werk te gaan. Mijn moeder woonde alweer twee weken thuis. Rob kwam af en toe langs en praatte en dronk wat met me.

Voor de rest van de dag was ik alleen en probeerde zo goed en kwaad als het ging het huishouden te doen. Het kostte mij veel kracht en ik moest me er echt toe zetten. Vreemd dat het vroeger altijd zo makkelijk ging, zelfs als ik moe was.

De avond kwam dat ik mijn wekker weer zette en om acht uur 's-ochtends de auto instapte om met lood in mijn schoenen weer naar m'n werk te gaan.

De eerste ochtend kwam ik niet eens aan werken toe omdat zoveel collega's mij alsnog wilden condoleren en vragen hoe het met mij ging en dat het zo erg is, een man van zijn leeftijd, kerngezond en dan in één keer omvallen.

Gek genoeg deed dat mij juist goed, het medeleven van al die mensen. Het monterde me zelfs een beetje op. Maar na de lunch was het weer: 'business as usual.' Ik liet me door verschillende managers bijpraten en nam direct een project op wat mij wel lag.

En voor ik het wist verstreken de maanden en wende ik steeds meer aan de situatie van het alleen zijn. Ik ging weer paardrijden wat ik vroeger als meisje deed en ging ook drie keer in de week fitnessen waar ik me duidelijk beter door voelde. En na verloop van tijd ging ik mensen leren kennen en werd het ook gezellig. Daarna nog even wat drinken want er wachtte niemand op mij thuis, wat soms eenzaam was en soms een gevoel van vrijheid gaf.

Op mijn antwoordapparaat staan een paar boodschappen, een paar van m'n werk, één van mijn moeder en één van Rob die vanavond langs wil komen.

Ik maak snel wat aantekeningen over de werkoproepen en beloof mezelf dat ik mijn moeder en Rob straks wel zal bellen.

In de koelkast staan nog twee kant-en-klaar-maaltijden. Sinds ik alleen ben, ben ik mijn zin in koken kwijtgeraakt. Het is niet leuk om voor jezelf te koken. Pas als je er een ander mee blij kunt maken geeft het je plezier. Soms in het weekend maak ik wel wat, altijd te veel, maar wat ik over heb vries ik in. Voor als de kant-en-klaar-maaltijden mijn neus uitkomen en dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker. Iets laten bezorgen is dan ook een mogelijkheid, maar als ik niet te moe ben ga ik Indiaas of Indonesisch halen. Ook daar eet ik zeker twee keer van.

Vandaag heb ik geen trek in een kant-en-klaar-schotel en bestel een pizza. Dat is niet goed voor mijn lijn. Sinds de dood van Jasper ben ik

zeker tien kilo aangekomen. Tenminste, dat neem ik aan als ik zie dat verschillende rokken en jurken mij te krap gaan zitten. Aan de tirannie van de weegschaal doe ik niet meer. Ik heb dat ding al maanden geleden in de garage gezet.

Terwijl ik op de pizza wacht schenk ik een glas koude witte wijn in en bel Rob terug. "Hoi, met Linde. Je wilde vanavond langskomen?"

"Als het je uitkomt wel."

"Ik heb geen plannen voor vanavond. De sportschool doe ik morgen wel en zondag moet ik nog wat werk doornemen, met dank aan de afdelingssecretaresse. Dus ik kan wel wat afleiding gebruiken."

"Prima liefje, dan zie ik je zo rond half negen." "Is goed Rob, tot straks!"

Even later komt de pizza en ik voel me daar al schuldig over zelfs voor ik nog maar één hap genomen heb. Als je zo doorgaat ziet geen man je straks meer staan, zeg ik hardop tegen mezelf.

Maar aan de andere kant, wil ik dat eigenlijk wel? Ik heb behalve een tijdje met Rob verder niemand anders dan Jasper gehad. En hoe leuk het ook was, en hoe gelukkig ik me ook voelde, ergens bleef er een leegte in mij. Een leegte waarvan ik nooit heb kunnen vaststellen waarom die er nog is en hoe ik die zou kunnen vullen. Het is niet omdat Jasper er niet meer is, want ook tijdens de gelukkigste tijden met Jasper, en dat waren er heel wat, bleef die leegte voelbaar.

Het afgelopen jaar heb ik een paar maal seks met Rob gehad, omdat ik mij alleen voelde of gewoon opgewonden. Want alleen of niet, ik ben tweeëndertig en hormonen laten zich niet sturen. En hoewel ik altijd wel een orgasme krijg blijft er psychisch toch weer die leegte.

Keurig om half negen staat Rob voor de deur en geeft me een knuffel en een zoen op mijn mond. Hij denkt dat ik het niet door heb maar ik

weet zeker dat hij nog gevoelens voor mij heeft. Dat het uitging lag ook niet aan hem maar aan mij. Rob is een echte ADHDer en voor mij op de lange duur te druk. Maar voor het moment geniet ik van zijn verhalen over werk, vrienden, sport en zijn gezin. Ik schenk een glas wijn voor hem in en ga naast hem zitten. Tegen de tijd dat de glazen zo goed als leeg zijn geef ik hem een zoen op zijn wang en zeg: "Als je nu stopt met lullen dan neem ik je mee naar boven." Met de glimlach van een blij kind kijkt hij mij aan. "Linde, je moet eens weten hoe ik daar op hoopte. Het is alweer veel te lang geleden." Daar heeft hij gelijk in. Ook wat dat betreft moet ik een beetje bijblijven want stel je voor dat ik na een hele tijd iemand tegenkom en dan er bang voor ben om seks te hebben, puur omdat het al zo lang geleden is.

Het is wel fijn om met Rob te vrijen. Jasper was directer en soms zelfs woest. Rob is voorzichtiger, neemt veel meer de tijd voor mij en zorgt ervoor dat ik minstens twee maar ook vaak drie orgasmes krijg.

Daarna val ik dicht tegen hem aan in slaap. Midden in de nacht word ik wakker als hij het bed uitstapt en zich aankleedt om naar huis te gaan.

"Slaap maar fijn verder", zegt hij, terwijl hij mij een zoen geeft. "Ik bel je morgen weer. "

Ik steek nog mijn hand op zeg "Rij voorzichtig!" en hoor hem de trap aflopen.

Het volgende moment word ik wakker als de zon mijn slaapkamer in schijnt. Eén ding moet ik hem nageven: dankzij zijn moeite om mij plezier te geven slaap ik daarna als een roos, voel me ook heerlijk uitgerust en weer eens ouderwets vrolijk.

Omdat ik weet dat ik hier gebruik van moet maken ga ik met een sneltreinvaart door mijn huis heen.

Twee uur later ga ik bezweet zitten en kijk trots rond in een weer keurig opgeruimd huis.

Tijd voor een flink ontbijt. De sportschool heeft vandaag geen zin.

Ik heb me al genoeg ingespannen.

Na het ontbijt neem ik de tijd voor een heerlijk lange douche terwijl ik terug denk aan gisteravond. Ik doe het zelf nog eens dunnetjes over om daarna in wat meer casual kleren te stappen en laarzen met platte hakken eronder. Ik heb geen zin om een boodschappenbriefje te maken. Onder het motto: ik zie het wel, morgen zijn ze ook open, haal ik een tas uit de kelderkast en stap in de auto op weg naar de supermarkt. Ik besluit me maar eens te verwennen met een heerlijke entrecote en een paar flessen goede maar vooral lekkere wijn. Wat pof-aardappels voor erbij en een pakje haricots verts als groente.

Ik besluit ter plekke dat het gedaan is met de smakeloze kant-en-klaar-happen en dat ik tenminste vier keer in de week ga koken. Tenslotte ben ik dat wel waard. Ik moet beter voor mezelf zorgen.

Op de weg terug naar huis krijg ik van Rob een appje: 'kom je even koffie drinken? Lisa heeft wat lekkers in huis gehaald en is benieuwd hoe het met je gaat. Dus kom!'

Lachend schud ik mijn hoofd. Lisa is zoveel nuchterder dan Rob. Ze heeft al van vóór hun huwelijk een vriendje dat ze regelmatig ziet. Dit was ook één van de redenen om hun huwelijk 'open' te houden.

Wat Rob nooit een echt probleem vindt omdat hij nu eerlijk kan vertellen als er tussen ons iets gebeurd is. Het gekke eraan is dat hun relatie er onder floreert. Er is geen zichtbare jaloezie en volgens hen beiden zorgt het ervoor dat de relatie op een bepaalde manier vers blijft en niet indut. Hoewel ik er zelf niet aan zou moeten denken ben

ik blij dat het voor hen zo goed werkt en ik mij niet schuldig hoeft te voelen als ik eens seks met Rob heb.

Ik parkeer voor de deur en neem mijn boodschappen mee om die zolang bij hen in de koelkast te leggen. Lisa doet de deur open en geeft me een knuffel en een zoen. “Fijn dat je meteen gekomen bent. De kids spelen buiten, dus we hebben eindelijk een beetje rust en ik heb een heerlijke verse aardbeientaart meegenomen”, zegt ze met een knipoog. Ook Lisa probeert een beetje op haar lijn te letten, al is ze best nog slank na twee zwangerschappen.

“Poe,” zei ze toen ik haar dat vertelde, “dat valt best tegen. Ik heb hangtieten, een rimpelbuik en spataderen gekregen. Ik doe voor geen ton nog een bikini aan!”

“Kom op, dat valt heel erg mee, dat weet je zelf ook wel.”

“Nee hoor, ik ben nog geen dertig en mijn figuur lijkt al sprekend op dat van mijn moeder. Misschien moet ik maar in zo’n alles bedekkende tuniek gaan zwemmen.”

“Ja hoor natuurlijk, overdrijven is ook een vak. Zo erg is het helemaal niet en je hebt er wel twee schatten van kinderen voor gekregen.”

“Schatten? Als ze slapen zeker. Overdag zijn het monsters. Als ik dit van te voren geweten had, had ik twee honden genomen.”

Ondanks al haar geklaag weet ik dat ze stapel is op haar kinderen en ook op Rob.

Even later zitten we aan de thee met aardbeientaart. Terwijl Lisa een grote hap neemt zegt ze: “Hij heeft nogal zijn best gedaan hoorde ik? Want toen hij thuis kwam had hij geen energie meer voor mij, hè schat? Laat je eigen vrouw maar verkommeren.”

“Ja, alsof jij wat tekort komt?” Ze lachen allebei.

“Nee hoor, maar fijn dat je het weer even fijn had. Daar slaap je zo goed van.”

“Dat is waar, daar heb je volledig gelijk in. Toen ik wakker werd had ik weer eens ouderwets energie en heb mijn hele huis gedaan.

En onder de douche dacht ik aan gisteravond en heb het toen zelf nog maar eens dunnetjes over gedaan.”

“Goed zo meis,” zegt Lisa, “dat had ik ook moeten doen toen meneer meteen in slaap viel. Maar ik was zo blij dat ik even kon slapen dat ik dat maar voorrang heb gegeven. Maar misschien dat ik de volgende keer maar eens mee moet komen. Zo’n trio lijkt mij al een hele tijd wat en dan krijg ik ook nog eens aandacht, hè schat?”

Inmiddels ben ik gewend aan de open manier waarop zij over seks praten waardoor ik zonder enige gêne ook dit soort dingen vertel.

We lachen en ik zeg: “Dat lijkt me een goed idee Lisa, dan kunnen wij hem samen eens flink afmatten.”

“En ik moet nu bang worden?”, zegt Rob. “Maar afgesproken, ik kijk er naar uit!”

De rest van de middag verloopt heel gezellig en als de kinderen binnenkomen is het pas echt feest. Ik besluit ook maar te blijven eten en pas laat maak ik aanstalten om naar huis te gaan. Met mijn jas al aan pak ik mijn boodschappen weer in de tas en zoen Rob.

Lisa loopt met mij naar de deur en zegt met haar hoofd vlak bij mij: “Ik wil ook een zoen!” Even ben ik van slag, ook al zou ik hier ondertussen wel aan gewend moeten zijn: aan de rare spontane ideeën van Lisa. Ik besluit me niet te laten kennen en zeg: “Natuurlijk, waarom niet?” Ik zoen haar op haar mond maar ben er niet op voorbereid dat zij haar mond open doet en haar tong in mijn mond steekt terwijl zij zich tegen mij aandrukt. Uit automatisme zoen ik

haar terug wat mij een soort van gevoel van elektriciteit door mijn hele lichaam geeft.

Als ze mij zachtjes loslaat zie ik de glitters in haar ogen.

“Wow,” zegt ze, “dat was best fijn, vind je ook niet?”

Ik ben nog steeds een beetje van slag, maar haar enthousiasme is aanstekelijk en ik moet erkennen dat ik het zeer zeker prettig vond.

“Uhhh, dit was voor mij de eerste keer,” zeg ik, “zoenen met een vrouw.”

“Voor mij ook,” zegt ze breed lachend. “Maar het was wel gaaf, dat had ik nooit gedacht.”

“Uh ja, voor mij ook en het was best wel ‘apart’.”

Lisa doet de deur voor mij open en zegt: “Rij je wel voorzichtig, je hebt gedronken en ik wil je wel in bed zien maar niet in een ziekenhuisbed.”

Op weg naar huis blijft die zoen maar in mij hoofd rondspoken.

Ik vond het niet ‘apart’, ik vond het geweldig, lekkerder dan wat ik ooit heb gevoeld. Een vrouw tegen je aan, die zoen, zoveel zachter dan ik gewend ben. En dan dat gevoel erbij. Alsof mijn lichaam onder stroom stond. Ik had mezelf nooit kunnen voorstellen dat een zoen mij zo veel zou doen, zo veel bij me wakker zou maken.

Thuis berg ik de boodschappen op, schenk mezelf nog een groot glas wijn in dat ik te snel opdrink en ga naar bed. Of ik mijn ogen nu open of dicht doe, keer op keer beleef ik de zoen met Lisa weer en ik betrap mezelf erop dat het mij ook echt opwindend lijkt als zij volgende keer meekomt, of misschien nog wel beter, in de plaats van Rob.

Ik kan het allemaal nog niet plaatsen en ik begin voor het eerst in mijn leven te fantaseren hoe het met een vrouw zou zijn. Die gedachte

maakt mij zo opgewonden dat ik niet anders kan dan de brand maar zelf blussen. Tevreden val ik daarna in slaap.

Hoofdstuk Twee

Als ik wakker word lijken gisteravond en vannacht wel een droom en ik vraag me af waar die reactie door kwam. Het te lang alleen zijn?

Het open gesprek over seks? De glazen wijn? Of toch die totaal onverwachte reactie van mij op de zoen met Lisa? Ik heb er voorlopig geen antwoord op.

Om mijn gedachten af te leiden stort ik mij maar op de notulen voor de aanstaande zomernautgave. Ik lees alles goed door en plaats waar nodig aantekeningen.

Ik schrik op als de telefoon gaat. Mijn moeder. Die was ik helemaal vergeten terug te bellen.

Na bijna een uur met mijn moeder aan de telefoon te hebben gehangen pak ik mijn paardrijspullen en ga op weg naar de manege.

Paardrijden is voor mij een goede afleiding geworden sinds de dood van Jasper. Het geeft me geen tijd om te piekeren over wat dan ook.

De week erop volgend is het zo druk dat het weekend al naar de achtergrond is verdrongen en ik niet meer denk aan de zoen met Lisa en mijn reactie daarop.

Vrijdag moet ik mee naar een van de Canarische eilanden vanwege een fotoshoot voor de zomernautgave.

We gaan met twee modellen, een fotograaf, een belichter en een tolk om eventuele problemen op de plek zelf te kunnen oplossen.

Ik ga mee om alles in goede banen te leiden en te zorgen dat we ons aan het budget en de deadline houden. Op de vlucht erheen is het nog rustig. De twee nogal jonge modellen kletsen heel wat af met elkaar terwijl de fotograaf, met wie ik vaker heb gewerkt, vertelt over zijn

huwelijk met Peter. Ze waren al een paar jaar bij elkaar toen ze uiteindelijk besloten te trouwen. De hele redactie was daarbij aanwezig en het was een geslaagde bruiloft met een sfeervol feest erna. Zelfs Jasper heeft zich daar vermaakt, hoewel hij iemand was die liever die thuis zat en zich vermaakte met sport, achter zijn iMac films en series kijken en zelfs af en toe met mij.

Dirk-Jan en Peter zijn nu al weer bijna vijf jaar getrouwd en ondanks dat het tegenpolen zijn en er regelmatig wat nieuwe kopjes gekocht moeten worden zijn ze gelukkig en nog altijd stapel op elkaar. Door de naam Peter komen we op dat liedje waarin een meisje haar liefde voor Peter bezingt. Iedere keer als ik dat nummer op de radio hoor, en er is nu een versie dat iedere keer dat Peter voorkomt iemand anders dat zegt. “Heb je wel eens goed naar de tekst geluisterd?”, vraagt Dirk-Jan aan mij. “Waarom?”, vraag ik terug.

“Luister: zij zingt over Peter, achttien jaar, grijze trui en rode sjaal. Peter vindt meisjes dom en kijkt niet naar ze om. Kun je je dat voorstellen? Een jongen van achttien jaar bij wie de hormonen zijn oren uitlopen, vindt meisjes stom en kijkt niet naar ze om. Dat hele liedje is toch één grote coming out van Peter?”

Ik schiet in de lach; inderdaad als je het zo stelt. Het was mij nooit opgevallen maar ik ben sowieso niet het doordenkende type.

Na aankomst op een warm en zonnig eiland staat een busje op ons te wachten dat ons naar het hotel brengt.

Het is de bedoeling dat we de rest van deze dag gebruiken om een beetje te acclimatiseren, een hapje te eten, eventueel even te zwemmen en op tijd naar bed te gaan, want morgen begint de dag al vroeg omdat het ochtendlicht het mooist uitkomt op de foto's. Ik druk de beide dames op het hart dat er niet gestapt mag worden deze

dagen en dat ik geen modellen met een kater accepteer. “Het is geen vakantie, het is werk en als je hier een toekomst in wilt hebben dan neem je dit serieus en laat je de rest zitten tot je zelf op vakantie bent. Dan kun je rond fladderen en het bed in duiken met wie je maar wilt, maar deze dagen staan volledig in het teken van een geslaagde fotoshoot en het is mijn taak ervoor te zorgen dat het ook zo gebeurt. Jullie zijn gewaarschuwd!”

Terwijl de beide modellen met een ontevreden blik op hun gezicht de koffers naar hun kamer brengen, voel ik mij opeens oud.

Dirk-Jan slaat zijn arm om mij heen. “Jij bent heel duidelijk geweest Moeder Overste.”

“Ik kan me soms zo oud voelen bij die pubers.” Dirk-Jan schiet in de lach. “Dat zullen die modellen ook wel vinden. Een ouwe tut die alleen maar aan werk kan denken en te oud is om nog lol te hebben.”

“Is dat zo Dirk-Jan? Ben ik in dit jaar zo afgestompt en verzuurd dat ik alleen nog maar aan mijn werk kan denken omdat er verder niets meer is?”

“Luister liefje, natuurlijk niet. Maar op die leeftijd ben je nog zo onzeker dat je bevestiging nodig hebt. En na wat jij hebt meegemaakt ben ik blij voor je dat je zo snel je werk weer hebt opgepakt in plaats van thuis de treurige weduwe uit te hangen en te verdrinken in zelfmedelijden.”

“Dat heb ik nooit gehad!”

“Nee, dat weet ik en je bent oud genoeg om de verantwoordelijkheid te dragen en te zorgen dat dit goed gaat. Je bent nog lang niet oud maar wel sterk!”

“Nou, soms voel ik me geen tweeëndertig maar tweeënzestig!”

“Dat gevoel is mij maar al te bekend, kom op meis, we gaan naar onze kamer.”

Als ik met Dirk-Jan op reis ben delen wij altijd de kamer. Het is gezellig, kosten besparend en niemand hoeft jaloers te zijn.

Op de kamer pakken we onze koffers uit en ik laat me plat op bed vallen. Tenminste een beetje redelijke kamer.

“Kun je je die kamer in Nepal nog herinneren?”

“Daar wil ik echt niet meer aan denken, wàt een bouwval. Zelfs mijn schuur heeft meer luxe. Nee, dat echt nooit meer.” Hij schudt zijn hoofd.

“Zullen we wat gaan zwemmen en wat drinken? Beter dan op de kamer of bij de receptie te blijven hangen”, zeg ik hoopvol.

Dirk-Jan loopt op mij toe, gaat naast me op bed zitten en geeft me een kus op mijn voorhoofd. “Ik vind dit een prima idee, we hebben onze badkleding tenslotte toch niet voor niets meegenomen.”

Even later loop ik in bikini en Dirk-Jan in een mooie nieuwe strakke zwembroek, die hem heel goed staat, naar het zwembad waarbij de beide modellen al liggen met een drankje.

“Dames, denk eraan, geen alcohol!”, kan ik niet nalaten te zeggen.

“Ja mam!” zegt er één bitsig terug. Ik besluit daar maar niet op te reageren.

Als ik langs de glazen wand van de eetzaal loop kan ik niet nalaten even naar mezelf te kijken. Het valt mee, ik ben wel wat dikker geworden door verkeerd eten en te veel werkstress, maar het kan er nog mee door.

“Je ziet er nog top uit hoor”, fluistert Dirk-Jan in mijn oor. “Als ik hetero zou zijn geweest, dan wist ik het wel.”

“Dan was je ook allang met een mooie dame getrouwd en had je zeker drie kinderen.”

Dirk-Jan zucht: “Daar kun je wel eens gelijk in hebben.”

Ik duik in één keer het zwembad in en voel tot mijn schrik dat het niet verwarmd is.

“Brrrr”, zeg ik als ik weer boven kom en mijn haar over mijn hoofd naar achteren strijk, “het is best koud.”

“Ja, waarom ze dit soort baden niet verwarmen is mij ook een raadsel”, zegt Dirk-Jan een paar meter verderop. “Maar het went wel als we er wat langer in blijven.”

En daar heeft hij gelijk in; na een kwartiertje voelt het water heerlijk aan en als ik eruit ga valt de warmte als een deken over mij heen.

Dirk-Jan en ik nemen een ligstoel en bestellen een drankje.

“Help me herinneren dat ik een tafel reserveer voor het eten van vanavond”, vraag ik hem.

We liggen nog een goed uurtje voor ik naar binnen ga om een tafel voor zes personen te bespreken. Het kan om zeven uur.

Ik loop weer naar buiten waar de twee modellen op het ligbed liggen met een hoofdtelefoon op naar muziek luisteren.

Ik ga voor ze staan en maak een gebaar van: ‘af die telefoons’.

“Zeven uur, aangekleed in de eetkamer voor het diner, en ook behoorlijk. Begrepen?” “Ja mevrouw”, komt er nu zachtjes uit.

Ik kijk op mijn horloge en zeg: “Jullie hebben nog anderhalf uur dus zorg dat je op tijd naar boven gaat om te douchen en je aan te kleden.”

Ze knikken allebei braaf, al weet ik wat ze werkelijk van mij denken op dit moment.

Ik denk terug aan de vakantie met mijn ouders toen ik ook alleen maar mijn eigen gang wilde gaan en feesten en jongens ontmoeten.

Ik dacht toen ook dat mijn ouders oude mensen waren die niet wisten wat plezier maken was en alleen maar saai een boek lezen of gingen wandelen. En nu, op mijn tweeëndertigste voel ik me een kopie van mijn ouders, zeker in de ogen van die jonge meiden.

Een eenzame oudere vrouw, verzuurd, eentje die het een ander niet gunt dat ze plezier hebben.

En misschien hebben ze daar ergens wel gelijk in.

Ik ben zeker nog niet te oud om uit te gaan, te dansen en te flirten.

Gelukkig weet ik uit ervaring wel wanneer ik moet stoppen met drinken, dus laveloos op de boulevard liggen zal mij niet overkomen, maar dat is dan ook het enige.

Ik weet dat die tijd wel weer komt. Plezier hebben, flirten, een nieuwe relatie waar ik uiteindelijk ook gelukkig in zal zijn. Ik weiger te geloven dat het leven nu voor mij al afgelopen is en ik gelukkig moet zijn met de restjes die het leven mij toewerpt.

Nu is het nog iets te vroeg, maar ik laat dat moment niet al te lang meer wachten. Ik moet vooruit, zeker nu ik nog een goed figuur heb.

Jasper zei altijd: "De vrucht is heel wat lekkerder dan de schil", en dat is ook zo. Ouder worden hoeft niet te betekenen dat ze je niet meer zien staan. Ik glimlach als ik mijzelf zo toespreek in mijn hoofd. Soms heb ik dat ook nodig.

Dirk-Jan en ik lopen samen naar boven waar ik mij als eerste ga douchen omdat mijn haar heel wat meer tijd nodig heeft om droog te krijgen dan het korte wat grijze haar van hem.

Ondertussen rookt hij een klein sigaartje op het balkon en belt een paar minuten met Peter.

Als ik uit de badkamer kom, gewikkeld in een badlaken met een handdoek om mijn hoofd als een soort slagroomsoes roep ik: "Jouw beurt!"

Hij stopt zijn gesprek en loopt naar binnen.

"Je hebt al een beetje kleur gekregen, kijk maar naar je armen en je gezicht."

Hij heeft gelijk, ik kleur gelukkig redelijk snel en het beetje bruin wat er nu zit staat mij heel wat beter dan het bleke van het afgelopen jaar.

Tegen zevenen zijn wij allebei klaar en zien er respectabel uit.

Ik heb mijn 'little black dress' weer eens uit de kast gehaald met zwarte pumps eronder. De lengte van de jurk is van 'het kan nog net', maar Dirk-Jan bezwoer mij boven dat ik er nog echt de benen voor heb en dat als ik het nu niet deed ik er later spijt van zou krijgen.

Mijn haar zit in een staart met een zilveren klem achter in het midden op mijn hoofd. Meer dan mascara en lipgloss heb ik niet op in deze warmte maar ik ben bijzonder tevreden als ik mijn weerspiegeling in het glas van een ruit zie.

Even later komen de modellen ook naar beneden, beiden in een bloemig jurkje met mooie sandalen eronder.

"Mijn complimenten dames, jullie zien er prachtig uit", zeg ik met een glimlach. Je kunt zien dat ze het waarderen, want ze blozen allebei.

Aan tafel wordt het gezellig. De beide dames mogen vanwege hun leeftijd nog geen alcohol drinken, die houden het bij een colaatje terwijl wij een fles halfzoete witte wijn bestellen.

De maaltijd met verse vis en vlees en salades met friet smaakt heerlijk en ook het dessert is er een om trots op te zijn. Sorbetijs met vers fruit en slagroom.